

- Hãy mua sách in hợp pháp để ủng hộ các Đơn vị xuất bản và các Tác giả.

Bìa 4:

... “Cho dù chúng ta có đi tìm điều gì chẳng nữa thì tận cùng đó luôn chính là cái bản ngã mà ta tìm được trong Biển Lớn,” - Ping nói. “Hãy cảm nhận cách những cơn sóng hòa nhịp với những giai điệu đẹp đẽ của tự nhiên như ta hằng khao khát, bởi Biển Lớn là một không gian vô tận chứ không phải là một miền hữu hạn, nó hiện hữu ngay bên trong tất cả chúng ta, mệnh mệnh, huyền ảo và sẵn sàng mang chúng ta đến bất kỳ nơi nào chúng ta muốn.”

- Stuart Avery Gold

MỤC LỤC

1. Cuộc viếng thăm lớn
2. Đường cũ, đường mới
3. Hành lang của những hàng cây vô dụng
4. Trong nhãn quan thức tỉnh không có trở ngại
5. Những lời giáo huấn của tre
6. Đầm lầy trơn trượt
7. Bình minh trên đỉnh núi

Chia sẻ của tác giả khi viết phần tiếp theo của câu chuyện về chú ếch Ping

Nhẹ nhàng và đều đặn, **Ping - Vượt khỏi ao tù** đã trở thành một hiện tượng quốc tế, đã được dịch ra 20 thứ tiếng với hơn 400.000 bản in trên khắp thế giới và tạo điều kiện cho chúng ta lại gặp nhau và tôi rất biết ơn về điều ấy. Nếu bạn đang đọc những dòng này, thì bạn có cơ hội ôm quyển sách vào lòng và ôm cả lời chúc phúc đến tất cả các bạn. Nếu bạn chưa đọc quyển sách, thì có lẽ một vài tiếng vang của nó chính là nguyên nhân khiến chúng ta trở nên gắn kết với nhau. Dù cách này hay cách khác, theo những gì tôi đã được đọc và được nghe, thì những nguyên tắc và bài học được đan quyện trong suốt câu chuyện về chú ếch tên Ping đã trở thành một chuẩn mực đối với nhiều người. Xin cảm ơn các bạn rất nhiều. Nhiều vị giám đốc đã tặng sách cho nhân viên mình, giáo viên trích dẫn để dạy học trò và độc giả trên toàn cầu sử dụng sự thông thái được chú ếch khám phá ra để giúp mình vượt qua những thác ghềnh hàng ngày của thách thức và đổi thay.

Thông điệp về cách sống một cuộc đời tốt nhất, cuộc đời mà từ sâu thẳm tâm hồn bạn luôn khao khát, có thể đạt được thông qua một cuộc sống biết chọn lựa và hành động - một chân lý mà chỉ những ai biết đủ tĩnh tâm lắng nghe mới nhận ra được. Minh chứng rõ nhất cho luận điểm này chính là việc nhiều người đã “phải lòng” Ping. Và tôi cũng chính là một trong số này. Vì vậy, Ping đã trở lại và chia sẻ với chúng ta về một cuộc hành trình với nhiều khám phá quan trọng hơn nữa, đặc biệt khi cuộc sống muôn màu bỗng vây lấy ta một cách đáng ngạc nhiên. Và kể từ đó trên thế gian này, bất kỳ tác giả nào cũng muốn có bạn đồng hành để cùng theo dõi một câu chuyện hay. Nào, xin mời bạn...

Trân trọng tri ân!

- **Stuart Avery Gold**

Với những tâm hồn đại ngộ, cõi niết bàn sen tịnh luôn ở mọi nơi. Với những ai đang đi tìm chân lý cho mình, cõi niết bàn được tìm thấy ở sự tĩnh lặng của biển cả bao la.

1

CUỘC VIẾNG THĂM LỚN

Đã lâu rồi, ở một nơi nọ...

Hầu hết cư dân sống ở ao bắt đầu tụ hội, họ tề tựu sớm hơn những hai mươi bốn giờ. Các cư dân đến từ những bờ ao xa xôi nhất đã có mặt trước đó bốn mươi giờ, và chuyện đến sớm này chỉ quan trọng khi bạn muốn tìm cho mình một chỗ ngồi tốt. Ngay cả lũ rùa cũng biết rằng nếu bạn muốn có một vị trí ở gần hoặc nếu bạn muốn chọn một chỗ trong bóng râm, sẽ vô cùng khó khăn nếu bạn không nhanh chân đến đó. Lũ rùa là những kẻ có niềm tin tuyệt đối vào một chỗ ngồi tốt, vì vậy, chúng vội lên đường với tốc độ di chuyển tối đa của mình.

Đặc biệt may mắn chính là những cư dân đến đủ sớm để chọn lấy một nơi trên bờ đá phẳng lì giữa đám hoa chuông xanh rực rỡ, hoa com cháy và hoa dành dành ngát hương, và tất cả đều công nhận rằng chỗ của chúng thật sự có một tầm nhìn tuyệt vời. Cao hơn tất cả là một anh Chuồn Chuồn đang bay lượn trên không làm nhiệm vụ canh gác.

Có khá nhiều việc thú vị diễn ra quanh cái ao, nhưng trong ngày hôm nay, khi bay và múa lượn vòng quanh mái nhà của thế giới với những đôi cánh mảnh mai như màn sương, Chuồn Chuồn đảm nhận một nhiệm vụ mà hết thảy đều phải ganh tỵ. Sở hữu lợi thế tối đa, Chuồn Chuồn được giao nhiệm vụ kiểm soát tin đồn.

Khi đám đông ngày một tăng thêm thì những tin đồn về sự xuất hiện của Ping cũng tăng theo. Vì vậy, Chuồn Chuồn thực hiện một nhiệm vụ hết sức quan trọng là bay tới bay lui như tên bắn để loan truyền sự thật. Đến đúng giữa trưa thì Chuồn Chuồn thông báo rằng Ping sắp xuất hiện, rồi dọn ngay một khoảng trống giữa không trung để tiếp đón điều chỉ có thể gọi là một cú nhảy xa thẳng gọn, đẹp mắt một cách hoàn hảo, và ngay sau đó là một cú tiếp đất vô cùng ngoạn mục, làm sững sốt tất cả mọi người.

Những ai còn chưa biết về những cú nhảy tuyệt vời của Ping thì thốt lên: “Cú nhảy mới tuyệt vời làm sao!”. Còn với những “bộ nhớ” đã đầy ắp các câu chuyện phi thường thì tự hỏi: “Liệu những câu chuyện đó là có thật?” Cú nhảy của Ping còn hơn là một câu chuyện ly kỳ cần phải theo dõi - đó là bằng chứng cho thấy huyền thoại về chú ếch Ping là xác thực.

Những cuộc phiêu lưu của Ping đã trở thành truyền thuyết, sự biến đổi nội tâm đã thành huyền thoại. Hành trình biến đổi số phận đã mang đến cho Ping một danh tiếng lẫy lừng đến mức cả một đám đông lớn kháo nhau tụ họp để đón chờ sự xuất hiện của Ping. Cho dù có điều gì khác nữa xảy ra ở chiếc ao trong ngày hôm đó, thì cũng không ai chối cãi được rằng thời khắc này là của vị khách danh dự có những cú nhảy xa mà họ đã từng nghe truyền tụng.

Một cách nhẹ nhàng, Ping bước lên một chiếc lá súng và đón nhận những tràng vỗ tay hoan hô và những lời cổ vũ, những cơn sóng và những lời chúc tụng không ngớt: “Ping, Ping, Ping...”. Đám đông chỉ trở lại yên lặng khi họ nhường lối cho người trị vì cao tuổi của họ – Lão Chúa Cóc.

Không ai biết được Lão Chúa Cóc trị vì nơi này đã bao lâu. Điều đó chỉ được đề cập đến một lần duy nhất trong buổi Tiệc Bọ hàng năm gần đây, khi cụ Rùa - lúc ấy đã 106 tuổi - phát biểu rằng Chúa Cóc đã trị vì chiếc ao này từ rất lâu rồi - lâu như cụ Rùa có thể nhớ! Bấy nhiêu đó cũng là quá đủ với những người đang lắng nghe. Tất cả cư dân trong ao đều rất yêu quý truyền thống.

Hình trang 12: Một thế giới lớn hơn thật sự có thể được tìm thấy bên ngoài chiếc ao của chúng ta.

Bất kỳ khi nào Lão Chúa Cóc ngưng ngủ gật để khệnh khạng bước ra với vẻ mặt cau cau, Lão đều được chào đón long trọng theo nghi thức hoàng gia, bằng tất cả sự tôn kính, bởi vì Lão đại diện cho dòng dõi của các dòng dõi, người thuật lại tất cả những điều được xem là thông thái và tuyệt vời nhất.

Chúa Cóc sinh ra từ cái ao này nhưng giọng nói của Lão như phát ra từ trên những tầng mây. Giọng của Lão nhỏ và nhẹ, thậm chí cả lũ thỏ thính tai ngồi ở cuối bờ nước cũng phải vểnh những đôi tai dài mới đón bắt được những lời của Lão. Vì vậy, bất kỳ lúc nào Chúa Cóc quyết định lên tiếng, cư dân ao cũng đều chăm chú lắng nghe. Bất kỳ điều gì Lão Chúa Cóc nói cũng đều được họ tin theo.

Chúa Cóc dang hăng lấy giọng, đưa cánh tay yếu ớt của mình lên và bằng một cử chỉ dứt khoát, Lão nói: “Hôm nay là ngày chúng ta chào đón người có những cú nhảy vượt những khoảng cách vĩ đại”.

Tiếng hoan hô dậy lên như sấm.

- Chào mừng cậu đến với nhà của chúng tôi, một nơi tráng lệ nhất từng tồn tại. Một vùng nước tuyệt vời nhất có thể được tưởng tượng bởi bất kỳ cá nhân nào. Từ nơi này đến muôn nơi và từ muôn nơi đến đây, không gì có thể sánh hơn cái ao của chúng tôi.

Đó là lời tuyên bố mà Chúa Cóc đã từng phát biểu và luôn phát biểu.

- Nào, anh bạn trẻ, hãy cho mọi người biết vì sao cậu lại cống hiến cả đời mình để thực hiện những cú nhảy như thế?

- Vì cháu luôn muốn thách thức bầu trời. - Ping tươi cười đáp, có phần bốc đồng.

Chúa Cóc đưa ánh mắt bề trên nhìn các thần dân của mình và liếc nhìn những cái gật đầu và nụ cười tán dương của những chú ếch trẻ. Hay chính xác hơn, Lão đang để ý đến lời thì thầm của Daikon và Hodo, hai trong số những chú ếch trẻ thường gây rắc rối nhất từng có mặt trên đời.

Ngay cả khi còn là nòng nọc, cả Daikon và Hodo cũng đã chẳng dễ chịu chút nào. Khuynh hướng mạo hiểm đi quá xa khỏi vùng cây cỏ an toàn của vùng nước nông trong

ao luôn là nguyên nhân của những cái lắc đầu của những lão ếch lớn tuổi. Vào cái ngày mà Daikon và Hodo lớn lên thành những chú ếch thực sự, chúng nhận ra rằng tình cảm của chúng dành cho nhau cũng lớn dần theo. Daikon chắc chắn một điều rằng: Hodo có một làn da lấp lánh hoàn hảo như gom cả những màu sắc đẹp đẽ nhất trên đời. Và chỉ bấy nhiêu thôi là đã đủ với cậu.

Trong lịch sử lâu đời của ao, chưa từng có hai thành viên nào lại tận hưởng những khoảng thời gian tuyệt vời bên nhau, những cuộc chuyện trò suốt những buổi chiều, những ngày dài và thích thú về việc bầu bạn với nhau như thế. Chúng đàm luận với nhau về sự bền vững của mọi thứ xung quanh, rồi chúng cùng suy ngẫm hầu tìm ra bản chất sâu xa của sự *hiện hữu* của chúng mỗi ngày trên cõi đời này. Tinh thần hay tò mò và hành vi nổi loạn của chúng đã trở thành cái gai trong mắt Chúa Cóc, và hôm nay cũng không khác mấy.

Chúa Cóc khịt mũi tỏ vẻ không hài lòng về niềm hân hoan lộ rõ trên gương mặt của Daikon và Hodo. Thật không thể hiểu nổi bọn trẻ! Lão quay đi, vén chiếc hoàng bào.

- Vậy, cậu từ đâu đến thăm chúng tôi? - Chúa Cóc hỏi Ping.

- Từ Biển Lớn!

Một sự im lặng đầy hoang mang bao trùm tất cả mọi người.

Hình trang 16: Dám nghĩ lớn mới dám làm những điều vĩ đại!

Một thoáng bối rối bao phủ đôi mắt già nua của Chúa Cóc.

- Hừm, ta chưa từng nghe đến một nơi nào như vậy, - Chúa Cóc lên tiếng. - Mong là cậu không bị choáng ngợp bởi cái ao bao la rực rỡ nhất của chúng ta. Thế cái đại dương của cậu nhỏ cỡ nào so với cái ao này?

- Thưa ngài, cũng giống như mọi thứ khác, không nên đánh giá đại dương qua kích thước, mà qua sự rộng mở của nó. - Ping trả lời một cách đơn giản.

- Hoang đường! - Chúa Cóc tự hào giang tay quét một lượt khắp mọi thứ xung quanh. - Thế cần có bao nhiêu cái đại dương của cậu để làm đầy nước cái ao của chúng ta?

- Với lòng kính trọng, thưa ngài, tôi rất vui nói với ngài rằng đại dương là vô cùng rộng lớn.

- Chính xác là cậu muốn nói gì? Có phải cậu muốn nói rằng đại dương thậm chí bắt đầu không thể so sánh được?

Ping gật đầu:

- Thật sự là như vậy. Không thể nào so sánh được!

- Quả đúng như ta đã nghĩ, - Chúa Cóc lên tiếng, mắt hướng về những thần dân của mình. - Nhưng không hề gì, đại dương của cậu nhỏ như thế nào?

- Đại dương không nhỏ đâu, nó rất rộng lớn!

- Rộng lớn? Lớn cỡ nào? Bằng nửa chiếc ao của ta chẳng?

Ping lắc đầu:

- Không, lớn hơn.

Đám đông bắt đầu trở nên kích động.

Bọn ếch trẻ chớp mắt đầy kinh ngạc.

Chúa Cóc bắt đầu suy nghĩ về sự vô lý trong lời tuyên bố của ếch Ping.

- Thế nó có lớn bằng chiếc ao của ta không? - Giọng Lão bắt đầu to hơn.

- Lớn hơn nhiều. Tôi cam đoan với Ngài đấy! - Ping trả lời. - Tất cả các dòng sông đều đổ về đó, nhưng đại dương chưa bao giờ bị ngập tràn. Đại dương luôn bốc hơi, nhưng nó chưa bao giờ cạn kiệt. Đông qua Xuân tới cũng không làm nó thay đổi. Lũ lụt và hạn hán cũng không làm nó suy yếu. Đại dương to lớn hơn rất nhiều so với cả sông suối và ao hồ. Thưa ngài, xin thứ lỗi cho tôi. Tôi không có ý làm ngài phật lòng, nhưng chiếc ao của ngài thậm chí còn không phải là một giọt nước trong Đại Dương Vĩ Đại.

Đám đông há hốc mồm và đồng loạt nhìn về phía Lão Chúa Cóc.

Lão Chúa Cóc trừng mắt nhìn Ping và cất tiếng oang một cách giận dữ:

- Cậu là giống gì mà dám đến đây với những lời láo khoét như vậy? - Thờ trẻ Chúa Cóc có tiếng là thô lỗ và cho đến bây giờ vẫn vậy. - Cậu toàn nói những lời hoang đường.

- Tôi chỉ nói sự thật. - Ping trả lời.

- Ta đảm bảo với cậu ngay lúc này rằng không có thứ gì to lớn hơn, không có thứ gì thú vị hơn và không có thứ gì đáng hài lòng hơn chiếc ao của chúng ta!

Ping chớp mắt, rồi chớp mắt lần nữa. Đôi mắt khác thường của cậu nhìn Chúa Cóc như thể cậu có năng lực nhìn thấu suốt ông ta, và thật sự là vậy. Bằng một giọng nói bình tĩnh lạ thường, cậu mời Chúa Cóc và tất cả những ai có cả lòng cam đảm và óc tò mò cùng cậu tham gia vào cuộc hành trình khám phá để tận mắt chứng kiến Đại Dương Vĩ Đại là có thật và huy hoàng đến bậc nào, rằng một thế giới rộng lớn hơn thật sự có thể được tìm thấy bên ngoài chiếc ao của họ.

Chưa bao giờ có ai dám bắt đồng với Chúa Cóc. Khuôn mặt già nua của Lão bắt đầu đỏ lựng lên, mắt nhìn nảy lửa.

“THẬT LÀ LÁO XUỘC!” - Chúa Cóc gầm lên, giận dữ sùi bọt mép. “ANH MỜI TA ĐI XEM ĐẠI DƯƠNG ĐỂ DẠY ĐỜI TA, NHƯ THỂ TA KHÔNG CÓ MỘT CHÚT KIẾN THỨC HAY CHÚT KHÔN NGOAN NÀO? TRÊN ĐỜI NÀY KHÔNG CÓ CÁI GÌ ĐƯỢC GỌI LÀ ĐẠI DƯƠNG CẢ.”

Lão Chúa Cóc chỉ trích một tràng, không cần ngừng lại để thở. Giọng lão ngày càng mạnh mẽ và vang dội theo cơn tức giận đang tăng lên. Trong lúc những lời nói chát chúa của Lão bổ vào đầu Ping, điều này nên được ghi nhận kỹ, thì những viên đạn bùn cũng thế. Những cư dân lớn tuổi của ao bắt đầu ném mạnh những viên đạn bùn thẳng vào người Ping. Họ nhanh chóng nặn bùn và ném cùng những thứ rác rưởi tạo thành một cơn mưa hình cầu trút xuống Ping từ mọi hướng để hưởng ứng cơn giận đang bùng phát của Chúa Cóc. Họ nổi đóa, họ gào thét la ó đuổi Ping đi khỏi cái ao của họ mãi mãi. Một vài viên đạn bùn đến đúng mục tiêu một cách chính xác với một sức mạnh đáng kể.

Một sự yên tĩnh...

Hay nói chính xác hơn, đó là một cơn thịnh nộ ngút trời. Và tại sao Ping không nhảy đi không chỉ là một câu hỏi hay, mà rõ ràng là một câu hỏi duy nhất. Ping đứng ở chỗ của mình, chớp mắt, nheo mày và lại chớp mắt một vài lần nữa, đón nhận những lời chế nhạo và châm chọc, những cú ném bầm tím từ những viên đạn bùn. Quả là, biết mình cần phản ứng với người khác như thế nào luôn quan trọng hơn biết người khác phản ứng với mình ra sao.

Cuối cùng, khi nhìn vào những gương mặt trẻ nhất trong số những cư dân nhỏ nhất của ao, Ping nói: “*Dám nghĩ lớn mới dám làm những điều vĩ đại!*”. Cuộc hành trình bắt đầu từ chính các bạn”. Sau đó Ping tung người nhảy một cú gọn gàng, đẹp một cách hoàn hảo như cậu đã từng thực hiện, ra khỏi tầm nhìn của mọi người và biến mất vào khoảng không bao la.

Những cư dân lớn tuổi thỏa mãn và la hét đồng tình. Hai trong số những cư dân ít tuổi kinh ngạc trong sự khâm phục và dũng cảm hét lớn: “Đúng rồi!”.

Không một ai ở cái ao này nghe thấy tiếng hét của họ, nhưng lịch sử sắp sửa được viết nên.

ĐƯỜNG CŨ, ĐƯỜNG MỚI

Họ đồng ý gặp nhau vào lúc nửa đêm, trong đám cỏ sậy, dưới hàng vạn vì sao. “Gặp” có lẽ là từ không đúng; “Trón” mới chính xác hơn. Việc tụ tập bí mật là đi ngược lại mệnh lệnh mới nhất của Lão Chúa Cóc. Kể từ chuyến viếng thăm của Ping, Lão Chúa Cóc đã luôn để mắt nghi ngờ lũ ếch trẻ. Dĩ nhiên là hầu hết chúng nghe theo những gì người lớn dạy bảo. Riêng sáu chú ếch nhỏ, cầm đầu là Daikon và Hodo, thì không.

- Chúng ta phải cố kiềm chế giọng nói của mình trong khi đi. - Daikon cẩn trọng nhắc nhở sau khi chắc rằng chú đang nói rất khẽ trong đêm. - Các cậu nhớ âm thanh truyền đi trên mặt nước nghe lớn thế nào rồi đấy!

Sáu chú ếch nhỏ lần lượt nhìn nhau. Chúng chột run sợ. Bỗng nhiên, chẳng chú nào lên tiếng bởi tất cả nỗi sợ kinh khủng nhất của chúng liên quan đến việc rời khỏi thiên đường an toàn và quen thuộc ở cái ao này để đổi lấy một điều chưa biết thế nào. Rồi thì Kiku, con xanh nhất trong nhóm, nói lên tất cả suy nghĩ của chúng:

- Nơi đây thật tốt phải không nào? - Kiku hỏi Daikon, trong khi vẫn suy nghĩ về chiếc ao, cũng là thế giới của chúng. - Chuyện gì xảy ra nếu nơi đây vẫn tốt như xưa nay?

Sự im lặng bao trùm trong chốc lát. Daikon gật đầu với vẻ thông cảm sâu sắc. Chú đã biết trước rằng khi thời khắc đến, các bạn của mình có thể vì sợ mà không dám rời bỏ chỗ tiện nghi ở ao để đổi lấy những cơ hội có thể tốt hơn. Chú không thể trách họ. Tuy nhiên, việc từ bỏ triển vọng của chính mình có thể mang lại gì ngoài sự buồn chán?

Daikon ngừng một lúc lâu rồi bắt đầu lên tiếng:

- Tất cả chúng ta đều là những người tạo nên giấc mơ của chính mình, và chúng ta tự quyết định lấy. Các cậu phải làm những gì mà mình tin tưởng.

Kiku mặc dù mỉm cười nhưng vẫn không thể ngăn đôi dòng nước mắt đột ngột tuôn ra:

- Cậu sẽ bị giết ngoài kia. Cậu biết mà.

- Có thể.

- Cậu đừng đi.

Không gì có thể làm thay đổi quyết định của Daikon. Nhận thấy điều này, Kiku chia tay ra, đưa cho Daikon một sợi dây chuyền được tạo tác từ một rễ dây nho với mặt làm bằng đá dưới ao.

- Để nhớ về chúng tôi. - Kiku bảo.

Daikon đeo dây chuyền vào cổ, đoạn nhìn mặt dây chuyền rồi nhìn đám bạn. Bây giờ đến lượt chú xúc động:

- Tôi sẽ không quên bất kỳ ai trong các cậu. - Chú nói. - Tôi hứa.

Hodo khẽ gật đầu, cảm thấy khó thở vì nghẹn ngào. Trước đây chưa từng có một buổi tối nào mà giấc mơ được rời khỏi chiếc ao này không gây những cơn xao xuyên đằng sau đôi mắt chìm trong mơ màng của cô, và bây giờ đã đến thời khắc đó.

Lệ rơi chứa chan.

Lúc đó, sáu chú ếch nhỏ ngồi yên lặng bên nhau. Chúng đã làm tất cả những gì có thể, trao những nụ cười buồn và can đảm cho Daikon và Hodo. Cả hai cười đáp lại một cách vững tin. Chưa có đêm nào đẹp hơn đêm nay, những làn gió nhẹ thật ấm áp và mời gọi.

Daikon và Hodo ngược nhìn những vì sao lấp lánh, rồi nhìn những người bạn ếch thân thương, trao cho họ những cái nháy mắt đầy quả quyết, rồi ôm tạm biệt từng người.

Và rồi, chúng thực hiện một cú nhảy của niềm tin vào đêm tối đang vẫy gọi, niềm tin của chúng chưa bao giờ trở nên mạnh mẽ hơn thế.

Hình trang 26: Bạn phải làm những gì mình tin tưởng.

HÀNH LANG NHỮNG HÀNG CÂY VÔ DỤNG

Hành lang Những hàng cây Vô dụng dĩ nhiên hoàn toàn bị gọi sai tên. Vì sao lại có tên gọi như vậy thì không ai biết, mặc dù có khả năng phần lớn những thân cây có hình dáng xoắn lại và cong queo phủ bóng trên mặt đất có thể được xem là nguyên nhân khiến khu rừng có tên gọi như thế.

Những ai đi ngang qua hành lang này sẽ cho rằng những cây cổ thụ cong queo, xoắn vặn và nhiều u mắt này sẽ không có ích gì cho thợ mộc hoặc thợ điêu khắc, thân và cành quá xương xẩu, người ta sẽ nghĩ rằng những cây này *hiện hữu* không vì mục đích nào cả.

Vì vậy, qua nhiều thế hệ, những cái cây vô dụng vẫn đứng im lìm bình an, không bao giờ bị đốn hạ, như thể những cái cây không lò này biết rằng chính sự vô dụng của chúng là điều giúp chúng trở thành nơi cư trú lý tưởng cho lũ chim chóc và muôn thú - một nơi vui vẻ để muôn thú cư trú trong thanh bình.

Chính nơi đây, bị thu hút bởi sự tách biệt dưới những bóng cây, Ping ngồi suy ngẫm trong sự tĩnh lặng, chìm trong vẻ thơ mộng của những bóng cây in trên mặt đất. Thực hành thiền định nhiều năm, Ping vẫn trung thành dành ra nhiều giờ trong ngày để rèn luyện tâm trí, học cách tư duy, để tìm ra cái cốt lõi trong chân tính của mình, tự mở trí đưa mình đến với những hiểu biết, triển vọng và khả năng mới.

Hít vào lòng ngực những làn gió thoảng hương anh đào thổi đến từ những ngọn núi xa xa, Ping khoan khoái tận hưởng khung cảnh nội tâm trong sự im lặng của tâm trí. Ping ngồi đó, trong sự tập trung đều và sâu của thiền định, trong khi Daikon và Hodo thích thú quan sát một hồi lâu cái bóng mờ mờ có thể nhận ra của cậu từ khoảng cách xa xa.

Hai chú ếch lòng đầy hy vọng đang nheo mắt nhìn để chắc rằng đó chính là Ping. Và đôi mắt đã không đánh lừa họ. Vui mừng xen lẫn kính sợ, cả hai rón rén nhảy lại gần Ping hơn một chút:

- Suyt...! Anh ấy đang ngủ. - Hodo thì thầm.

Daikon cẩn trọng di chuyển đến gần thêm chút nữa, đủ gần để quan sát khuôn mặt tĩnh lặng của Ping một lúc. Những gì mà chú quan sát được có vẻ rất lạ.

- Anh ấy trông như đang ngủ, nhưng tớ không cho là vậy!

Cả hai chú ếch trẻ đều nhìn Ping chăm chăm.

Ping đang ngồi dưới bóng cây, khẽ hé mắt, rồi nhắm lại.

Hodo và Daikon liếc nhìn nhau tỏ vẻ khó hiểu.

- Ta đang thiền định. – Cuối cùng thì Ping cũng lên tiếng, làm hai chú ếch giật mình suýt ngã vì mất thăng bằng.

Hodo và Daikon lấy lại tư thế đứng của mình và nhìn Ping có vẻ khác lạ. Hai người cùng gật đầu, rồi như một đàn hợp xướng, họ nhanh chóng đồng thanh nói:

- Tôi hiểu rồi. Tôi hiểu rồi.

Đó là tất cả những gì chúng nói. “Tôi hiểu rồi. Tôi hiểu rồi.” Mặt trời lặn, mặt trăng lên. “Tôi hiểu rồi. Tôi hiểu rồi.” Mặt trăng tàn, mặt trời mọc. “Tôi hiểu rồi. Tôi hiểu rồi.”

Dĩ nhiên là chúng chẳng hề hiểu gì cả, nhưng bất kỳ lúc nào lũ ếch trẻ bị mù mị cả người bởi một điều gì đó vượt quá tầm suy nghĩ, và thật sự là trong hầu hết các trường hợp như vậy, câu trả lời bản năng của chúng là: “Tôi hiểu rồi.” Những câu mà chúng luôn nói thường xuyên một cách rõ to.

Thói quen này bắt đầu từ rất sớm, khi chúng còn là những chú nòng nọc bơi đùa tung tăng trong những ngày đầu tiên của cuộc đời, rồi một sáng thức dậy, chúng nhận ra mình đã rụng mất chiếc đuôi, tay chân bỗng xuất hiện và đâm ra thắc mắc chuyện gì đã xảy ra. Mặc dù chúng nhận thấy rằng lời giải thích thật khó mà hiểu hết, nhưng ngay lập tức chúng nói: “Tôi hiểu rồi.” Chúng lặp đi lặp lại câu này thường xuyên nhằm thuyết phục bản thân rằng thật sự chúng đã hiểu.

HÌNH TRANG 32 : Tại sao chúng ta luôn sẵn sàng tin tưởng vào những thứ bên ngoài hơn những gì bên trong chúng ta?

Từ thời xa xưa, ếch đã nhầm lẫn giữa việc hiểu để nhận thức và nhận thức để giải phóng. Thậm chí cho đến ngày nay, ở những vùng bùn, đầm lầy, ao và hồ trên khắp thế giới, thói quen đó vẫn còn tiếp tục. Đó chính là tính dễ thỏa hiệp trong tâm lý lũ ếch trẻ. Một sự thiếu kiên định mà Ping đã hiểu rõ từ khi còn nhỏ.

Ping hít một hơi thật sâu và thư thái. Lại một hơi khác. Cậu quan sát hai chú ếch nhỏ đang đứng trước mặt mình. Màng sương mù của đầm lầy được vén lên khi Ping bắt đầu giải thích:

- Thiên định là sự tĩnh lặng bên trong tâm trí chúng ta, nơi mà chân lý của con tim chiến thắng lý trí. Chính sự tĩnh lặng đã giúp cơ thể và tâm trí hòa hợp (thể và thần), giúp nhận ra khả năng vô hạn tồn tại trong mỗi chúng ta. Việc làm tăng sức mạnh cho cơ thể được thực hiện bằng cách vận động cơ thể. Còn sức mạnh tâm trí được tăng cường bằng cách cho tâm trí nghỉ ngơi. Nhờ thiên định, ta khám phá ra rằng: “Trong khi bộ não điều khiển cơ thể thì chính trí năng điều khiển thế giới”.

Hodo và Daikon nhún vai, tỏ vẻ không có ý kiến gì đáng kể:

- Tôi hiểu rồi. Tôi hiểu rồi.

- Hửn rồi! - Ping cố nén cười.

Sau đó Ping mở mắt ra và bình thản nhảy vài bước ngắn. Cảm thấy đói, Ping lia mắt khắp mặt đất mong tìm một ít sâu bọ.

Hodo rất bối rối khi hiện diện trước mặt Ping. Cô nhìn lên vòm những cành cây đan chéo rậm rạp và cuối cùng cũng hỏi được một câu:

- Anh sống ở chỗ những cái cây vô dụng này à?

- Luôn có sự mâu thuẫn về việc nhìn nhận cái hữu dụng và cái vô dụng. - Ping đáp sau khi chộp lấy một chú bọ gai và nuốt thẳng vào bụng. - Những người thợ mộc xem những cái cây này là loại vô dụng, nhưng những cái cây giống nhau liệu có tạo được cảm hứng cho người họa sĩ phác nên những nét vẽ như thần? Luôn có một mục đích duy nhất với tất cả vạn vật. Từng người chúng ta đều có một lý do lý giải cho sự hiện hữu của mình. Có lẽ đó cũng là thắc mắc của các cậu về mục đích của mình khi rời ao đến đây?

Hai chú ếch nhỏ đưa mắt nhìn nhau. Suốt quãng đời vừa qua, chúng đã được dạy bảo rằng: không bao giờ trên đời này tồn tại một sự thông thái nào vượt quá sự thông tuệ của Lão Chúa Cóc, nhưng trí tuệ tuyệt vời của Ping bây giờ hoàn toàn là một chứng cứ thật rõ ràng.

Khéo thay lúc đó Daikon cũng kịp thốt lên:

- Khá lâu rồi, chúng tôi phải vật lộn với sự bất an của mình. Khi lớn lên, chúng tôi lại phải trần trụi với những hy vọng và ước mơ. Chúng tôi tin rằng thế giới buồn tẻ của mình có thể không phải là duy nhất. Rằng còn có một cái gì đó lớn hơn nữa để chúng tôi trải nghiệm. Chúng tôi đã trần trụi hết ngày này qua tháng khác với niềm tin rằng một sớm mai nào đó chúng tôi sẽ khám phá ra nhiều điều mới mẻ.

- Tin rằng một điều gì đó phải đúng như vậy là một việc, nhưng thực hiện những đòi hỏi của nó để trải nghiệm là một việc khác. - Ping nói.

- Chuyến thăm của anh đã cổ vũ tinh thần chúng tôi rất nhiều. - Hodo nói. - Với Daikon và tôi, đột nhiên mọi thứ trong ao trở nên không còn ý nghĩa gì cả - không còn lý do gì để giữ chúng tôi ở lại đó nữa. Đó là lý do tại sao chúng tôi đã cùng đi tìm anh.

- Không đâu! - Ping cất lời. - Ai chứa trong lòng tính *chân như* như vậy đều sẽ đi tìm chính mình. Để chuyển động, cành cây cũng phải cảm nhận được hương gió. Chính sự trong lành của cơn gió đã khiến cho những nghi ngờ trong các cậu rơi đi như những chiếc lá thu vàng úa và thúc giục các cậu theo đuổi hạnh phúc của mình.

Hodo bắt đầu trở nên hào hứng. Nàng huých Daikon một cái:

- Anh nói đi.
(còn tiếp)